

Arrest

nr. 198 821 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Deze beslissing werd verzoekster op 4 maart 2011 ter kennis gebracht.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 20 februari 2015 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 11 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters machtigingsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 24 maart 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.02.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

[S.T.] [...]

Nationaliteit: Kazachstan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.03.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 24 maart 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw

Naam + voornaam: [S.T.]

[...]

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1 Verweerder betwist de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Hij stelt verplicht te zijn deze beslissing te nemen, geeft aan dat geen middel tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevoerd en duidt dat het om een herhaald bevel om het land te verlaten gaat.

2.1.2. De Raad dient er op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd. Zij beperkt zich tot de bewering dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Een dergelijk algemene, niet beargumenteerde stelling, kan niet als een middel worden beschouwd.

Bovendien wijst verweerder er terecht op dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, zodat ook niet blijkt dat verzoekster enig belang heeft bij de vernietiging van het in casu bestreden bevel om het land te verlaten. Een eventuele vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt verzoeksters rechtstoestand – een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten – immers niet.

De opgeworpen exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 24 maart 2015 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 09.03.15 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien het verslag van de arts-adviseur van DVZ stelt dat :

“...Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 5/12/2014 + d.d. 7/11/2014, 08/11/2014 en 17/11/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een deformatie van de rechter heupkop met pijn en moeilijk stappen als gevolg. Deze problematiek houdt evenwel , met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene, want deze toestand bestaat al een tiental jaar.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoon dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geen[s]zins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

./..

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond genoemd Artikel...”

dat dit advies op geen enkele wijze rekening houdt met de hoge leeftijd van verzoekster, haar familiale situatie (weduwe zonder dichte familie in haar land van herkomst en met haar twee enige kinderen wonende onder een definitief verblijfsstatuut in België) én vooral het feit dat zij om haar medische redenen niet meer zelfstandig kan wonen en functioneren en absoluut MANTELZORG nodig is, hetgeen expliciet werd vermeld door Dr. [P.W.] uit SINT-NIKLAAS in het standaard medisch getuigschrift van 05.12.14 (zie stuk 3) zoals dit werd gevoegd door verzoekster bij haar aanvraag art. 9ter Vw. van 20.02.15;

dat juist dit gegeven essentieel is om te kunnen beoordelen of verzoekster een adequate behandeling kan krijgen in haar land van herkomst of niet aangezien in casu mantelzorg een NOODZAKELIJK onderdeel is van de adequate behandeling, dewelke verzoekster dient te krijgen en zonder mantelzorg elke medische behandeling voor haar nog steeds kan leiden tot een onmiddellijk gevaar voor haar leven en/of fysieke integriteit;

dat de bestreden beslissing art.9ter Vw. van 11.03.15 dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing art.9ter Vw. van 11.03.15 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 11.03.15, aan verzoekster betekend op 24.03.15, dan ook dient te worden vernietigd;”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een

ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De in casu bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard werd genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Het staat niet ter discussie dat een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de door verzoekster aangevoerde medische problematiek kennelijk niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt evenwel voor dat deze arts haar hoge leeftijd, haar familiale situatie, het feit dat zij niet zelfstandig kan wonen en functioneren en dat zij mantelzorg behoeft niet in aanmerking heeft genomen. De Raad kan inzake deze grief slechts opmerken dat de door verweerder aangestelde controlearts, gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts dient na te gaan of verzoekster kan reizen zonder dat haar leven of fysieke integriteit in het gedrang komt en of zij ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor de aangevoerde medische problematiek in haar land van herkomst in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. De door verweerder aangestelde controlearts heeft in zijn advies duidelijk aangegeven geen tegenaanwijzingen voor een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst te zien en deze arts heeft ook uitdrukkelijk gesteld dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er inzake de aangevoerde medische problematiek geen adequate medische zorgen zouden voorhanden zijn in verzoeksters land van herkomst. Hij heeft ter onderbouwing van zijn standpunt geduid dat verzoekster verwijst naar een medische problematiek – een deformatie van de rechterheupkop – die reeds meer dan tien jaar bestaat en die geen dringende maatregelen vereist. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de controlearts, die expliciet verwijst naar alle aangebrachte medische stukken, enig relevant gegeven buiten beschouwing heeft gelaten. Er dient in dit verband te worden gesteld dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden toegestaan indien de aanvrager aangeeft dat hij omwille van zijn leeftijd en gezondheids-toestand niet langer zelfstandig kan wonen in zijn land van herkomst en mantelzorg behoeft en daarom prefereert bij verwanten in het Rijk te verblijven. Hierbij dient te worden benadrukt dat mantelzorg – dit is de zorg voor chronisch zieken, gehandicapten en hulpbehoevenden door naasten: familieleden, vrienden, kennissen en burens – geen medische *“behandeling”*, in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is.

Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, dat hij kennelijk onredelijk optrad of dat hij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.3. De toelichting die verzoekster vertrekt leidt ook niet tot de vaststelling dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, naast het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK